

ת"פ 19530/01/17 - מדינת ישראל נגד ד.נ.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 19530-01-17 מדינת ישראל נ' נ'
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

ד.נ. - הנאשמים

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק, מן העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

א. כתב אישום ורקע כללי

1. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של איומים לפי ס' 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. עניינו של כתב האישום, הינו בשיחת טלפון שהתנהלה, ביום 17.11.16 בשעה 13:00 או בסמוך לכך, בין הנאשמת לבין מיכל מדהלה שהינה מזכירה בלשכת ראש העיר (להלן: "**המתלוננת**"). שיחה זו קוימה, כך נטען, לאחר תקופה בת כשבועיים ימים, שבמהלכה הנאשמת פנתה מספר פעמים ללשכת ראש העיר וביקשה לקבל שטח להצבת הקרוואן שברשותה לצרכי מגורים, וכן אמרה כי אם לא ישוחח עימה ראש העיר "יש לה מה לעשות". נטען כי באותה השיחה, מיום 17.11.16, הנאשמת התקשרה ללשכה ושוחחה עם המתלוננת, ואמרה כי אם ראש העיר לא יעזור לה היא תפוצץ את עצמה בלשכה עם בלון גז. נטען כי במעשיה האמורים לעיל איימה הנאשמת על המתלוננת במילים בפגיעה שלא כדין בעצמה ובעובדי בלשכה וזאת על מנת להפחיד את המתלוננת.

ב. גדר הכפירה והשאלה הטעונה בירור:

3. הנאשמת לא הכחישה את פניותיה ללשכת ראש העיר, בבקשות חוזרות כי זה יסייע לה למצוא פתרון חוקי להצבת הקרוואן שברשותה ולא הכחישה, כי ביום 17.11.16 קיימה שיחה טלפונית עם המתלוננת באותו עניין וביקשה להיפגש עימו. יתרה מכך, הנאשמת אף מאשרת כי אמרה באותה השיחה שהיא תפוצץ עצמה עם בלון גז, אם יילקח ממנה הקרוואן.

4. עם זאת, הנאשמת מכחישה כי איימה בפגיעה באחרים וכי אמרה שתבוא לפוצץ את עצמה בלשכת ראש העיר. היינו, המחלוקת הטעונה בירור הינה צרה ביותר - האם אמרה הנאשמת שתבוא לפוצץ עצמה עם בלון גז **בלשכה**, או רק אמרה שתפוצץ את עצמה עם בלון גז.

5. יצוין, כי מאז הוגש כתב האישום, ניתן פסק דינו של כב' ביהמ"ש העליון ב - **רע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל**, הקובע כי איום בהתאבדות איננו מגבש את יסודותיה של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בהתאם להלכה זו, הצדדים אינם חלוקים, כי ככל שיקבע כי לא עלה ביד המאשימה להוכיח שהנאשמת איימה בפגיעה שלא כדין **באחרים**, אין להרשיעה בעבירה המיוחסת לה.

ג. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

6. במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדות המתלוננת, וכן הוגשו הודעת הנאשמת (ת/1), דו"ח פעולה של השוטר לדני דודו (ת/2), דו"ח פעולה של השוטר יאיר אסולין (ת/3) ודו"ח עיכוב (ת/4). במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותה של הנאשמת.

גרסת המתלוננת

7. בחקירתה הראשית, מסרה המתלוננת, כי היא עובדת כמזכירה של ראש העיר הנוכחי למשך שמונה שנים לערך. העדה סיפרה, כי הנאשמת הציבה קרוואן באופן לא חוקי בשטח שיפוטה של העיריה ופנתה אל לשכת ראש העיר, במטרה למצוא פתרון לדיוור. לטענת המתלוננת, הנאשמת הייתה מתקשרת ומבקשת להיפגש עם ראש העיר, אך הוסבר לה כי ההחלטה בעניין זה אינה בסמכותו של ראש העיר וכי עליה לפנות בבקשה מתאימה לגורמים הרלוונטיים. כן, נטען כי עובדת הלשכה בשם גלית, שהיא מרכזת תחום הרווחה בעירייה פנתה עבור הנאשמת לערוך בירור בדבר זכאותה לדיוור ציבורי, אך נמצא כי אינה עומדת בקריטריונים של משרד השיכון. לטענת העדה, **"מפה התחילו לעלות השלבים של העצבים. טלפונים ללא הפסקה. המקרה הזה היה יום שהתקשרה ללשכה ועניתי לה לטלפון ודרשה לדבר עם ראש העיר או להיפגש איתו. אנחנו רושמות כל הודעה שנכנסת. היא הרימה את הטונים קצת. אמרתי לה אל תאיימי, אנחנו במדינת חוק ואז אמרה אני באה עם בלון גז ומתפוצצת בלשכה"**. (עמ' 13, ש' 15-18).

8. על טענתה אודות דברי האיום, חזרה העדה, במהלך עדותה מספר פעמים (ר' עמ' 13, ש' 32-33, עמ' 14 ש' 17, עמ' 17 ש' 3, עמ' 19 ש' 21, שם ש' 28, ע' 20 ש' 7, שם ש' 14 ו - ש' 18).

9. לפי עדותה, למשמע דברי האיום, חששה לחייה ולחיי עובדי הלשכה ולכן פנתה לרל"ש דודי אשכנזי, וזה עירב את המשטרה.

10. עם זאת, ישנם מספר קשיים עם עדותה של המתלוננת:

ראשית, בניגוד לאופן המצומצם בו בחרה המתלוננת להציג את תפקידה בלשכת ראש העיר בתחילת חקירתה הנגדית ("אני לא מנהלת לשכה...מזכירת לשכת ראש העיר. אני מרכזת את כל הפניות שמגיעות ללשכה ומכתבים וכל הפניות של מבקר המדינה ועונה לטלפונים", עמ' 14 ש' 26-30, וגם "אנחנו לא מתאמות על

דעת עצמנו. רק מרכזות פניות", עמ' 15, ש' 2), נראה כי בפועל מעורבותה של המתלוננת בעניינה של הנאשמת היה רב הרבה יותר. כך למשל, כפי שעולה מעדותה של המתלוננת, הייתה מעורבת בנושא הפניה למשרד השיכון בעניינה של הנאשמת. כמו כן, לאחר שפנו אזרחים בתלונה על הצבת הקרוואן, פנתה ביוזמתה למחלקת ההנדסה בעירייה לערוך בירור ביחס לטיפול בנושא. בנוסף, שיחותיה עם הנאשמת לא התמקדו בהעברת הודעתה בדבר רצונה להיפגש עם ראש העיר בלבד, אלא כללו דיון לגופו של עניין על אי חוקיות הצבת הקרוואן ועל סמכותו של ראש העיר לסייע לנאשמת במצבה. יצוין לעניין זה, כי המתלוננת עצמה אישרה בחקירתה הנגדית, כי "אני לא משפטנית, אבל יש מקרים שמגיעים ואנחנו פותרות לבד" (עמ' 17, ש' 21), וגם שאמרה לנאשמת שאסור לה להציב את הקרוואן בשטח ציבורי, כי היא "מכירה את החוק של תכנון ובניה. זו פלישה" (שם, ש' 24).

שנית, מעדותה של המתלוננת עולה, כי יש ממש בטענת ב"כ הנאשמת, כי הנאשמת בשלב מסוים הפכה למטרד עבורה- כך, טענה לטלפונים בלתי פוסקים של הנאשמת ללשכה (עמ' 13, ש' 15), הגעה שלה ללשכה מספר פעמים, (עמ' 16, ש' 10) וכאשר הגיעה פנה אליה הקב"ט לא המזכירות (עמ' 16, ש' 12), תיארה כי היו "מלא" שיחות עם הנאשמת (עמ' 16, ש' 23), וכי אלו היו שיחות "לא נעימות. מאיימות גם. בצעקות" (שם, ש' 28). כאשר נשאלה, אם פנתה למשטרה להרחיק את הנאשמת מן הלשכה, כי היא הטרידה אותה השיבה "לא אותי. אותנו". אמנם, איני סבורה כי די בדברים האמורים, בכדי להוביל למסקנה שהמתלוננת פעלה בזדון להפללת הנאשמת, אולם יש בהם בכדי להטיל צל על עדותה ולהעלות ספק, ביחס למהימנות הדברים.

שלישית, עלתה סתירה מהותית בעדותה של המתלוננת, ביחס להיותה של השיחה "מאיימת". מחד, העידה המתלוננת כי מעולם לא פנתה למשטרה כנגד אזרח, ובכללם הנאשמת, וכי מה שהבדיל את השיחה מיום 17.11.16, היה האיום החריג שגרם לה לחשש לחייה וחיי עובדי הלשכה. מאידך, כינתה גם שיחות אחרות עם הנאשמת כ"מאיימות", וגם לעניין זה שבה וסתרה את עצמה. כך:

"ש. בכל המקרים שהיא מתקשרת השיחה לא נעימה.

ת. ממש לא. תשאל אותה אתמול איך דיברתי איתה.

ש. אז השיחות הקודמות איתה היו נעימות?

ת. לא נעימות. מאיימות גם. בצעקות.

ש. עכשיו לא העדת שהיו שיחות קודמות שאיימה עליך.

ת. אני מדברת על אותו מקרה.

ש. אמרת שיחות לא נעימות מאיימות. איך בעדות ראשית לא אמרת בשום שלב שאיימה עליך בעבר ועכשיו פתאום יש גם איומים בעבר?

ת. היו שיחות עם טונים צורמים.

ש. טונים צורמים זה איום?

ת. לא. איום זה שאתה מאיים להגיע עם בלון גז להתפוצץ בלשכה.

ש. למה אמרת שיחות מאיימות?

ת. טונים צורמים כמו שאתה מדבר עכשיו.

ש. את חוזרת בך?

ת. לא.

ש. למה בעדות ראשית לא אמרת שיחות מאיימות ועכשיו כן אומרת. סיפרת שהתקשרה והגיעה לסלון וישבה. לא אמרת שיחות מאיימות ועכשיו פתאום אומרת מאיימות.

ת. מאיים היתה אותה שיחה שאימה להגיע ללשכה בגלל שלא תיאמנו לה פגישה עם ראש העיר.

מאחר ומן הדברים עולה, כי המתלוננת תחילה טוענת לשיחה "מאיימת" אחת בלבד, ולאחר מכן טוענת לשיחות "מאיימות" קודמות, והואיל ונראה כי המתלוננת מפרשת גם "טונים צורמים" וצעקות, כאיום, יש קושי בעדותה ביחס לטיבו של ה"איום" שעלה דווקא מן השיחה ביום 17.11.16.

על הבלבול במושג "מאיים", ניתן ללמוד כבר מעדותה הראשית של המתלוננת, כאשר סיפרה במלל חופשי על שיחת הטלפון נשוא כתב האישום, ואמרה - "היא הרימה את הטונים קצת. אמרתי לה אל תאיימי, אנחנו במדינת חוק, ואז היא אמרה אני באה עם בלון גז ומתפוצצת בלשכה" (עמ' 13, ש' 17-18). כלומר, התגובה "אל תאיימי", נאמר מצידה עוד לפני שהנאשמת אמרה את המלל המאיים המיוחס לה בכתב האישום.

רביעית, העדה התחמקה לפחות פעמיים, במהלך חקירתה הנגדית, ממתן תשובה ישירה לשאלות הסניגור. לעניין זה ר' עמ' 15 ש' 31-32, כאשר נשאלה "לפני רגע העדת שהיא התקשרה רצתה לקבוע פגישה סירבתם ואז היא באה והתיישבה בספה" והשיבה "אנחנו לא פה על הישיבה בסלון אלא על האיום", וכן ר' עמ' 21 ש' 10-11, כאשר נשאלה על משך השיחה "איך אמרת כמה דקות", השיבה "לא רוצה לענות".

דו"ח הפעולה של השוטר לדני דודו (2/ת):

11. בדו"ח הפעולה שנכתב ע"י השוטר לדני, צוין כי יצא לכיוון קניון רחובות לטפל באירוע איומים, וכי בדרכו למקום שוחח עם דודי הרל"ש, שמסר כי תושבת טילפנה היום ללשכת ראש העיר ואימה שתגיע ללשכה ותפוצץ את עצמה עם בלון גז. לאחר האמור, מתאר השוטר לידיני את הגעתו ללשכה, התרשמותו מהחשש של העובדים ודברים שנמסרו לו ע"י המתלוננת.

12. דו"ח הפעולה הוגש לתיק בית המשפט מבלי שהשוטר לידיני נחקר.

13. בכל הנוגע, להתייחסות השוטר במזכר, ביחס לדברים שנאמרו לו בשיחה עם הרל"ש, אני קובעת כי לא ניתן לקבוע כל ממצא עובדתי. המדובר כאמור בדברים שנמסרו לשוטר, בשיחה עם הרל"ש. הרל"ש עצמו, אינו חלק מעדי התביעה ולא הובא לעדות ע"י המאשימה. מן הדברים שנכתבו בדו"ח הפעולה, ניתן לגזור לכל היותר כי השוטר לידיני אכן ניהל שיחת טלפון עם הרל"ש ובאותה שיחה נמסרו לו הדברים הרשומים

בדו"ח, אולם אין חולק כי גם הרל"ש שמע את הדברים מפי המתלוננת ולא שמע בעצמו את תוכן השיחה בינה לבין הנאשמת.

14. בנסיבות אלו, טענת המאשימה כי יש לראות בדברים ככאלו המחזקים את עדות המתלוננת, אינה יכולה להתקבל, שהרי בכל מקרה עסקין בעדות מפי השמועה.

15. באשר לדברים שכתב השוטר לידי אודות התרשמותו מחשש של העובדים, וכי "ניכר כי עובדי הלשכה חשים מאויימים", המדובר באמירה כללית ביותר. השוטר לידי אינו מפרט מה הוביל אותו להתרשמות האמורה, ומתוך אילו נסיבות או התנהגויות למד אודות חשש זה, ולכן גם על אמירה זו יש קושי להיבנות.

ראיות שלא הובאו לפני בית המשפט - טענת ב"כ הנאשמת לקיומם של מחדלי חקירה:

16. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו.

17. כך נקבע ב - רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) (פסקה 9):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין".

(ראו גם ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 ו - ע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37).

18. בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

19. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת. יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק ב - ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, (5.2.81) (פסקה 9) "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

20. בהקשר הטענה בדבר קיומם של מחדלי חקירה, ראוי לציין את כל אותן הראיות שיכולה הייתה המאשימה,

בנקל, לאסוף במסגרת החקירה ואחר לבחון האם אותן ראיות מפחיתות ממשקלן של הראיות הקיימות, אולם נמנעה מלעשות כן:

אמנם, אין טענה המתלוננת כי את השיחה נשוא כתב האישום לא קיימה באמצעות רמקול ורק היא עצמה שמעה דברי הנאשמת, אולם כפי העולה מעדותה של המתלוננת, וכן מדו"ח הפעולה (ת/2) שנערך במקום, היו גורמים נוספים בלשכת ראש העיר שעשויים היו לשפוך אור על ההתרחשות.

וכך העידה המתלוננת:

"... אנחנו יודעים לתמרן אבל ברגע שהיה איום פחדתי פניתי לרל"ש. הייתה שם אם הבית שישבה לידי ושמעה איך אני עונה אמנם לא שמעה את השיחה". (עמ' 14, ש' 12-13).

ובהמשך:

"ש. זה חלל אחד סגור? ת. זה חלל פתוח בתוך מבנה ש. מה שאת אומרת היא שומעת ומה שהיא אומרת את שומעת. ת. כן" (עמ' 15, ש' 5-10).

אם הבית, ששמעה כאמור את תגובותיה של המתלוננת לדברי הנאשמת, במהלך השיחה, לא הובאה לעדות.

כך גם הרל"ש, למרות שלדברי המתלוננת היה מעורב במקרים קודמים עם הנאשמת כאשר הופיעה בלשכה, ואף שהיה הגורם הפורמאלי הראשון שהמתלוננת פנתה להלין באוזניו.

זאת ועוד, המזכירות הנוספות בלשכה כלל לא נחקרו, אף שלדברי המתלוננת, ניהלו גם כן שיחות "לא נעימות" עם הנאשמת, אפילו מספר שיחות בבוקר יום 17.11.16 עצמו (ר' עמ' 18, ש' 22-15, 28-30), ולמרות שבדו"ח הפעולה של השוטר לידי נכתב על ידו, כי ניכר חששם של העובדים מפני האיום.

בנוסף לכל האמור, מדו"ח הפעולה (ת/2), מהודעתה של הנאשמת (ת/1) ומעדותה של המתלוננת עולה, כי באותו הבוקר של יום 17.11.16, הגיעו פקחים של מנהל הפיקוח וההנדסה בעיר אל הקרוואן של הנאשמת. הנאשמת טענה, כי כבר בנוכחותם אמרה להם שאם ילקח ממנה הקרוואן, "עדיף לי להרוג את עצמי ושאני לא אזרק עוד פעם לספסלים" (ת/1, עמ' 3, ש' 7). עוד נטען על ידה, כי הפקחים רשמו את דבריה ואמרו שיעבירו אותם הלאה.

מסיבה שאינה ברורה, אותם הפקחים לא נחקרו כלל, עדותם ודו"ח הפיקוח מאותו מועד לא הובאו לבית המשפט, אף שברור שיש לדברים רלוונטיות וקשר ישיר לשיחת הטלפון נשוא כתב האישום, ולמרות שהנאשמת טוענת למעשה כי על מהות הדברים שאמרה לפקחים חזרה בשיחתה עם המתלוננת.

נוסף לאמור, אני מוצאת ממש גם בטענת ב"כ הנאשמת כי היה מקום, בנסיבות המקרה לערוך עימות בין המתלוננת לנאשמת, דבר שלא נעשה.

21. הנה כי כן, בנסיבות שבהן המחלוקת העובדתית הינה כה צרה - האם אמרה הנאשמת שתגיע ללשכה, או רק אמרה שתפוצץ עצמה עם בלון גז - אני מוצאת שיש באי מיצוי החקירה כפי שפורט לעיל, בפרט בהעדר

הסבר המניח את הדעת מצד המאשימה לכך, בכדי להקים ספק ביחס לאשמתה של הנאשמת ולפגום בראיות שהוצגו על ידי המאשימה.

פרשת ההגנה - גרסת הנאשמת:

22. דבריה של הנאשמת תועדו במספר הזדמנויות בחקירה, במסגרת דו"ח הפעולה של השוטר אסולין (ת/3), במסגרת דו"ח העיכוב (ת/4) ובהודעה במשטרה (ת/1). כמו כן, נמסרה גרסתה של הנאשמת בעדותה בבית המשפט.

23. מדבריה של הנאשמת ניכרים מצוקתה וייאוש העמוק מן הרשויות.

כך, מתעד השוטר אסולין בדו"ח הפעולה כי בהגיעו אל הנאשמת, אמרה לו "הם לא רוצים לעזוב אותי במנוחה, אני בסך הכל רוצה לגור בשקט". בדוח העיכוב, נכתבה תגובתה, "אין לי כח כבר לעירייה הזו, קשה לי תעזרו לי".

בהודעתה במשטרה, סיפרה הנאשמת, כי אין לה היכן להתגורר וכדי לא לחיות ברחוב קנתה קרוואן, באמצעות הלוואה שקיבלה מהבנק. עוד סיפרה, שקיבלה את הקרוואן יומיים קודם, וכי בבוקר יום 17.11.16 הגיעו פקחים, היא סיפרה להם את סיפורה האישי וכן אמרה להם שהיא מעדיפה להרוג את עצמה ולא להיזרק לרחוב פעם נוספת. הנאשמת הכחישה שאימה להגיע ללשכה ולפוצץ את עצמה באמצעות בלון גז, וטענה כי אמרה בשיחת הטלפון שהיא רוצה לדבר עם ראש העיר וכי אם יפנו אותה מהקרוואן, היא מעדיפה לקחת בלון גז ולהרוג את עצמי. כן, אישרה בחקירתה, כי היא מזה שבועיים היא מתקשרת ללשכה וגם הודתה שהרימה את הקול באותן שיחות ("כשדיברתי בשקט לא התייחסו", ת/1, עמ' 2, ש' 48), אך מכחישה שאימה ש"יש לה מה לעשות". בנוסף, הציעה הנאשמת לעבור בדיקת פולגרף.

24. הנאשמת חוזרת על דברים דומים בעדותה בבית המשפט.

באשר לנסיבות שהובילו אותה להציב את הקרוואן סיפרה:

"בגלל משהו אישי שהיה לי בבית, לא יכולתי לגור, הייתי ברחוב 6 חודשים. עברתי דברים קשים. לא יכולתי לעמוד בזה כבר. היתה לי עבודה מסוימת שהייתי עובדת במשך היום והולכת לישון על הספסל. היה לי חובות כבדים. לא יכולתי לשכור דירה. בעבר שרפו לנו את הבית עבריינים בגלל קשיים. אני כבר דיברתי עם המנהלת בבנק לאומי שאישרה לי הלוואה כל יום בכיתי לה בשביל הקרוואן. לא היתה לי אופציה אחרת. אחרי תקופה מסוימת אישרה לי את הלוואה לקרוואן. עשיתי מה שעשיתי נכון שזה לא בסדר איפה ששמתי" (עמ' 22, ש' 14-20).

בהמשך חקירתה, הנאשמת מפרטת אודות הנסיבות שהובילו אותה להתגורר ברחוב וליטול הלוואה לרכישת את הקרוואן (ר' עמ' 24-25)

25. ביחס לשיחתה עם המתלוננת מסרה:

"אמרתי לה מה שלומך צהרים טובים, דיברתי בדרכי נועם כדי להגיע למו"מ, אמרתי לה אני רוצה לדבר עם ראש העיר, אומרת הוא עסוק אי אפשר, אמרתי לה זה ענין מיידי, גם זכותי לדבר איתו

בתור תושבת 30 שנה. כל פעם דחקו אותי לפינה. הגיע למצב שהיא אומרת לי לפי החוק זה אסור אז אמרתי לה אם יפגעו לי בקרוואן אני אפגע בעצמי אם אדע שאני חוזרת לרחוב. דבר בסיסי לדבר עם ראש העיר, כל פעם דוחקים אותי לפינה. נכון התנהגתי בסערת רגשות אבל יכלו לעזור לי עם פתרון. (עמ' 23, ש' 11-17).

26. אכן, כטענת המאשימה, הנאשמת נמנעה במהלך חקירתה לציין את הנוסח המדויק של דבריה, היינו שתפוצץ עצמה עם בלון גז, ורק בהמשך לחקירה נקודתית יותר בעניין זה, השיבה כי כך אמרה (ר' עמ' 23, ש' 25-26 וכן עמ' 26, ש' 17-25), ואכן בנקודה זו מתגלה קושי בעדותה של הנאשמת, שיש להידרש לו, שכן ליבה של המחלוקת הוא בלשון הדברים שנאמרו.

27. יחד עם זאת, אני מוצאת כי ככלל לא ביקשה הנאשמת להרחיק עצמה מן הטענות כלפיה - היא מאשרת בעדותה שהייתה נואשת, שהייתה מוכנה לעשות הכל כדי שימצאו לה פתרון דיו, שהתקשרה פעמים רבות ללשכת ראש העיר ואף הגיעה לשם פיזית והכל כדי להיפגש עימו, שהרימה קול בשיחות עם המזכירות בלשכה ושבשיחה נשוא כתב האישום הייתה נתונה בסערת רגשות.

28. זאת ועוד, אני מוצאת את עדותה של הנאשמת בבית המשפט ככזו שעולה בקנה אחד עם הודעתה במשטרה ומתיישבת גם עם הדברים שמסרה לשוטר אסולין וגם בזמן העיכוב.

29. אמירתה החוזרת של הנאשמת, בהודעתה במשטרה (עמ' 3 ש' 17) ובעדותה בבית המשפט (עמ' 28, ש' 16), כי ביקשה לדבר עם ראש העיר "כמו ילדה לאבא", הינה אמירה אותנטית שבעיני שופכת אור על האופן שבו הנאשמת ראתה את ראש העיר, ומעלה ספק באשר לכוונות הנטענות לאיים בפגיעה בו או בעובדי לשכתו.

30. ב"כ המאשימה, ציינה בצדק את אי הבאת בת זוגתה של הנאשמת להעיד, אף שעפ"י גרסת הנאשמת זו הייתה לידה בעת השיחה נשוא כתב האישום ושמעה את הדברים. עובדה זו אכן נזקפת לחובת הנאשמת.

31. אולם, גם התחשבות בהימנעותה של הנאשמת למסור בעדות חופשית, כי איימה לפוצץ את עצמה בבלון גז, ובאי הבאת העדה מטעמה, ככאלו הפוגעים במשקל עדותה, עדיין עדות זו של הנאשמת עומדת על מול עדות המתלוננת. לאחר שמצאתי קשיים גם בעדותה של המתלוננת ובהעדר ראיות נוספות, אני קובעת כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח בנטל הנדרש בפלילים כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום, מעבר לספק סביר.

סוף דבר

32. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, יש לזכות את הנאשמת מן המיוחס לה מחמת הספק, וכך אני מורה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ח, 16 מאי 2018, במעמד הצדדים

עמוד 8